

RIJEČ UREDNICE

Kako kokuz uvijek najskuplje plaća

(Ili kako nijedan
bogataš ne može
platiti ono što
kokuz može
namaštati...)

Ovih dana sam od jednog prijatelja koji je od jedne "domaće" banke dobio nebuloznu ponudu za finansiranje kupovine automobila čula jednu staru istinu koja kaže da je *najlakši put da dobijete kredit da dokažete banci da vam isti ne treba*. Ko ne vjeruje neka proba - recimo, ukoliko pravite kuću i sasvim normalno hoćete podići kredit potrebno je da obezbijedite hipoteku kao kolateral u odnosu najmanje 1:2 - što prevedeno na običan jezik znači da već trebate imati dvije kuće koje stavljate pod hipoteku da bi gradili treću - pomalo nebulozno ne mislite li?

Počinjem se nadati (ne previše, ali šta ću - nada posljednja umire) da bi možda to trebalo primijeniti i u politici - pa da jedini način da dobijete vlast bude da dokažete da vam ista ne treba (da se obogatite, do dokažete kako ste pamećni, a Boga mi i lijepi bar sekretarici ako niste ženi...). Ako mislite da to ima veze sa najjavama osnivanja nekih novih stranaka ili upetljavanje u politiku nekih poslovnih ljudi, imate potpuno pravo - naime, sve sam više uvjeren da je politika mrtvo (pogotovu na Balkanu) ozbiljna stvar da bi kao takva bila prepuštena samo političarima.

Pogotovu ovim našim. Naime, kada sam jednom prilikom razgovarala sa jednim našim političarem koji je aktivno učestvovao u kreiranju i dogovaranju - i Washingtonskog i Daytonskog sporazuma - upitala sam ga, onako naivno, da li je *IKO* (makar i na salveti za vrijeme ručka) tokom tih do(pre)govora pokušao sračunati koliko će to sve koštati.

Pogledao me pogledom iz kojeg sam shvatila da pitanje smatra vrlo glupim, neumjesnim, a nadasve nepotrebnim - naime, narod(i) je (su) davno rek(ao)li - platiće ja' Vlah ja' Turčin...

Jedino su zaboravili jednu neospornu činjenicu - a, to je da nema tog bogataša koji može platiti ono što kokuz može namaštati. Posebno kad se taj kokuz dočepa vlasti... P.S. A zašto sam za angažiranje ljudi iz biznisa (osim klasne solidarnosti) ilustruje slijedeća priča: Tokom jedne izborne kampanje u Kraljevini Srbiji u kojem je, naravno, učestvovao i Nikola Pašić (po mnogim najgenijalniji političar sa ovih prostora) održavana je javna debata na vašarskoj bini u jednoj srbijanskoj palanci. S obzirom da je u to vrijeme Pašić bio predsjednik Vlade priliku da prvi govori dobio je predstavnik opozicije, koji je počeo nabrajati šta je sve u posjedu Predsjednika i njegove uže (kćeri i zetovi), a Boga mi i šire (braća od strica i sl.) rodbine. I bilo je toga podosta - pilana, koncesija na kamenolomima i tako dalje i tome slično. Mirno saslušavši sve ovo, Pašić kada dobi priliku da govori reče: "Braćo - sve što je ovaj mamlaz rekao je živa istina. Ali da znate - ja sam se namirio, a ovaj ovdje je go k'o pištolj - dok se on namiri, vi ćete nositi gaće na štapu..."

I (naravno) čovjek dobio izbore... **B**

Aida Delić,
Glavna i odgovorna urednica